

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/48/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1519010393
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Blažová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1519010393.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Šamka a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Márie Šimkovej, v trestnej veci obžalovaného Q. W. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a iné, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 3T/42/2019 zo dňa 23.06.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.12.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/42/2019 zo dňa 23.06.2020 v spojení s opravným uznesením zo dňa 28.10.2020 bol obžalovaný Q. W. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresne prokuratúry Bratislava V sp. zn. 3Pv 254/14/1105-19 v bode 1/ pre zločin krádeže podľa § 212 ods.1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného do 31.07. 2019 a bode 2/ pre zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného do 31.07.2019 na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistenom čase od 20:00 hod. dňa 27.04.2014 do 08:45 hod dňa 28.04.2014 z parkoviska pred obytným domom na T. ulici číslo XXXX/XX, A. - Petržalka, nezisteným spôsobom odcudzil osobné motorové vozidlo značky P. Q5, Z.: A farby čierna metalíza, VIN: G rok výroby 2012, pričom spolu s vozidlom odcudzil peňaženku v ktorej sa nachádzala hotovosť 300 Eur, rôzne zľavové a zákaznícke kartičky, dve platobné karty vydané VÚB bankou, občiansky preukaz, vodičský preukaz, kartička poisťovne Dôvera - všetky na meno V. K., čím spôsobil poškodenému V. K., užívateľovi vozidla na základe lízingovej zmluvy, krádežou peňaženky s obsahom škodu vo výške 300 Eur a poškodenej spoločnosti R. W. B., s.r.o. so sídlom M. XX, A.- Petržalka, IČO: XX XXX XXX, škodu odcudzením vozidla vo výške 27.304,- Eur

2/ obvinený Q. W. s ďalším doposiaľ nezisteným páchatelom, v čase približne o 01:08 hod. dňa 22.11.2016 z parkovacieho miesta nachádzajúceho sa pred rodinným domom na R. ulici číslo XXXX/X A. - Rusovce, doposiaľ presne nezisteným spôsobom po vzájomnej dohode odcudzili osobne motorové vozidlo továrenskej značky C. R. X. XXX, Z.: A farby čierna metalíza, VIN: Q čím poškodenej spoločnosti C. H. B. B. s.r.o., so sídlom X. X/XC, A. - T., IČO: XX XXX XXX spôsobil celkovú škodu odcudzením motorového vozidla vo výške 43.624 Eur,

pretože nebolo dokázané, že skutky páchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení prokurátor odvolanie, ktoré odôvodnil osobitným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 28.08.2020. V písomnom odôvodnení odvolania prokurátor uviedol, že sa nestotožňuje s napadnutým rozsudkom, považuje ho za nezákonný a navyše chybný. Prokurátor v prvom rade uvádza, že súd oslobodil obžalovaného na základe celkom nesprávne

použitého ustanovenia Trestného poriadku, pričom svoj postup a právne úvahy, ktorými sa mal spravovať ani ničím nezodôvodnil. Oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por. sa uplatní iba vtedy, keď na základe výsledkov dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, súd nemôže urobiť jednoznačný záver, že sa vôbec skutok stal. Zo zabezpečených dôkazov však jednoznačne vyplýva a bolo dostatočne preukázané, že k odcudzeniu obidvoch osobných motorových vozidiel zn. P. Q5 a C. Land Cruiser 150 došlo, tieto vozidlá boli následne v značne zdemolovanom stave aj nájdené opustené a použité. Vykonaným dokazovaním, predovšetkým výpoveďami samotných poškodených bolo vylúčené, že by si ich sami na miesto nálezu dostavili, resp. urobila by tak iná osoba s ich privolením alebo na ich pokyn. Prokurátor ďalej uvádza, že predseda senátu najväčší priestor v písomne vyhotovenom rozsudku venoval posudzovaniu postupu vyšetrovateľa PZ v inej veci, namiesto toho, aby sa vysporiadal so všetkými zabezpečenými dôkazmi v tomto konaní a ich logickému vyhodnoteniu. Predseda senátu nezohľadnil skutočnosť, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava III odsúdený za trestný čin podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., pričom sa jedná o skutok, pri ktorom bol prichytený v cudzom motorovom vozidle, v rámci vyšetrovania ktorého sa zistila zhoda DNA profilu porovnávacej vzorky bukálneho výteru od obžalovaného s DNA profilmi stôp skúmaných KEÚ PZ v prejednávanej trestnej veci. Predseda senátu tiež nebral do úvahy, že vo vozidlách jazdili iba ich držiteľia, občas ich manželky alebo kolega, pričom držiteľia boli vždy prítomní vo vozidle. Boli preverené autoservisy a predajňa, ktoré označili poškodení, pričom obžalovaný tam nepracuje, ani nikdy nepracoval. Preto je prenos DNA logicky vylúčený. Ster zo spínača svetiel na palubnej doske vo vozidle Audi pochádza len od obžalovaného, pričom majiteľ vozidla bola ako pôvodca vylúčený. Ster DNA z riadiacej páky z vozidla Toyota pochádza od dvoch osôb, pričom je kombináciou DNA majiteľa vozidla a DNA obžalovaného. Ak by vozidlá boli v minulosti zapožičiavané ako predvádzacie, resp. v rámci opravy vozidla v autoservise (čo je vylúčené, nakoľko obžalovaný nepracoval ani nekupoval vozidlo), boli by stopy DNA najpravdepodobnejšie zmiešané od viacerých osôb. Okrem toho sa predseda senátu nevysporiadal ani s poznatkom, že obžalovaný bol prichytený priamo v cudzom motorovom vozidle a bol odsúdený za tento skutok s porovnateľným modus operandi ako v prejednanom prípade a tiež s tým, že obžalovaný je záujmová osoba na tomto úseku kriminality, teda v skupine špecializovanej sa na nové modely značkových áut.

Na základe týchto skutočností je prokurátor toho názoru, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v súlade so zákonom a navrhuje krajskému súdu napadnutý rozsudok zrušiť v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný sa prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 20.10.2020 vyjadril k odvolaniu prokurátora, pričom uvádza, že písomné vyhotovenie rozsudku v jeho výrokovej časti obsahuje chybu v písaní, a to konkrétne v písomne použitého ustanovenia Trestného poriadku, kde namiesto písm. c) bolo použité nesprávne písm. a). Toto potvrdzuje odôvodnenie rozsudku ako aj jeho vyhlásené znenie dňa 23.06.2020, z ktorého zápisnica z hlavného pojednávania obsahuje správne použité písmeno. Z uvedeného dôvodu tvrdenie obžaloby o nezákonnom, chybnom či neodôvodnenom rozsudku nemôže obstať. K tvrdeniu obžaloby, že súdu neprináleží hodnotiť postup vyšetrovateľa, najmä vydanie príkazu na prehliadku tela a obdobné úkony, obhajoba uvádza, že súd sa musí vysporiadať s otázkou prípustnosti použitia nezákonne získaného dôkazu a to v zmysle zásad Trestného poriadku. Súd v konaní musí postupovať v súlade so zákonom, a teda sa musel vysporiadať s otázkou nezákonnosti tohto dôkazu, t. j. správne posúdil jeho neprípustnosť. K námietke obžaloby ohľadne odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46Z/118/2019, obžaloba uviedla, že v predmetnej trestnej veci bolo podané odvolanie da 19.06.2020, okrem iného aj z dôvodu použitia uvedeného nezákonného dôkazu. Nakoľko rozsudok ešte nenadobudol právoplatnosť, túto skutočnosť považujú za bezpredmetnú. Obhajoba sa nestotožňuje s názorom prokurátora, že jedinými spôsobmi ako sa DNA osoby mohla dostať na odcudzené motorové vozidlá sú prenos poškodenými označenými osoba alebo návšteva autoservisu. Do kontaktu s odcudzenými motorovými vozidlami sa mohli dostať aj iné osoby bez toho, aby tieto osoby dané vozidlo odcudzili. Nebolo preukázané, či motorové vozidlá boli uzamknuté na miestach, kde sa našli, napr. na vlakovej stanici, kde bolo s vozidlom preukázateľne manipulované. Obhajoba zdôrazňuje, že úlohou obžaloby je, aby preukázala vinu obžalovaného, pričom platí, že nedokázaná vina je dokázaná nevina. Súd prvého stupňa správne v zmysle zásady in dubio pro reo obžalovaného spod obžaloby oslobodil, nakoľko vykonané dôkazy sú len nepriame a nebolo preukázané, že obžalovaný skutok, resp. skutky, ktoré sú mu kladené za viny spáchal. Obhajoba preto navrhuje, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Poškodení V. H. a Q.. S. V., ktorým bolo odvolanie v súlade s § 314 Trestného poriadku doručované, do rozhodnutia odvolacieho súdu nevyužili svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu prokurátora.

Spis bol prvostupňovým súdom predložený na rozhodnutie o odvolaní dňa 07.07.2021.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti nezistil žiadne také vady napadnutého rozsudku alebo predchádzajúceho konania, pre ktoré by bolo potrebné zrušiť napadnutý rozsudok na neverejnom zasadnutí, preto nariadil verejné zasadnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bolo doplnené dokazovanie výsluchom znalcov mjr. V.. P. E., PhD. a mjr. V.. T. A..

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí vzhľadom na vykonané dokazovanie ponechala rozhodnutie na úvahe súdu.

Obhajkyňa obžalovaného sa pridržala písomného vyjadrenia k odvolaniu prokurátora a navrhla, aby bolo dovolanie prokuratúry zamietnuté ako nedôvodné.

Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že sa necíti byť vinný.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Plnením revízejnej povinnosti odvolací súd zistil, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa neboli úplne dôsledne objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 ods. 1 Tr. por. a ktoré súd nevyhnutne potreboval aj pre svoje rozhodnutie. Konkrétne považoval odvolací súd za nevyhnutné vypočuť znalcov z odboru kriminalistiky, odvetvie kriminalistická biológia a genetická analýza za účelom detailnej analýzy prijatých záverov. Po zohľadnení všetkých zistení, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa a tiež z doplneného dokazovania pred odvolacím súdom, možno konštatovať, že bol vytvorený dostatočný podklad pre rozhodnutie.

Napriek rozhodnutiu krajského súdu doplniť dokazovanie postupom podľa § 326 ods. 5 Tr. por., bolo možné prijať záver, že súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. Súd prvého stupňa z nich vyvodil správne skutkové i právne závery, avšak úvahy súdu prvého stupňa o nezákonnosti odobratia vzorky DNA obžalovaného odvolací súd neakceptoval a nahradil ich správnymi úvahami. Aj odvolací súd však dospel k záveru, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, preto nebol dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení

všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 01.07.2019 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V obžalobu na obžalovaného Juraja Puškára v bode 1/ pre zločin krádeže podľa § 212 ods.1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného do 31.07.2019 a aj v bode 2/ pre zločin krádeže podľa § 212 ods.1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. účinného do 31.07.2019 na totožnom skutkovom základe, ako je uvedený v úvodnej časti tohto odôvodnenia.

Obžalovaný Q. W. na hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, preto súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie. Vypočul obžalovaného Q. W., svedkov V. V. K. a V. H., so súhlasom procesných strán prečítal výpoveď z prípravného konania svedkyne JUDr. S. V., podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku prečítal znalecké posudky Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ z odboru prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, z odboru kriminalistickej identifikácie a tiež znalecký posudok z odboru odhad hodnoty cestných vozidiel a podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy, z ktorých je z hľadiska podstaty významná najmä príkaz na prehliadku tela a obdobné úkony, a zápisnica o prehliadke tela a obdobných úkonoch.

Obžalovaný Q. W. spáchanie skutkov poprel a uviedol, že na tých miestach nebol. Nevie sa vyjadriť k tomu, z akého dôvodu boli zaistené stopy DNA zhodné s jeho v predmetných vozidlách. Nespomína si, kde sa v dňoch skutkov nachádzal. Poškodených nepozná, predmetné vozidlá nemal zapožičané. V tých vozidlách podľa jeho vedomia nesedel.

Svedok poškodený V. V. K. uviedol, že po tom čo mu bolo vozidlo odcudzené (skutok 1), našiel za stieračom svojho druhého vozidla odkaz, že za poplatok 5.000 Eur môže dostať vozidlo späť. Vybral z banky 5.000 Eur a podľa inštrukcií ich vložil za stierač jeho druhého vozidla. Neskôr za stieračom našiel kľúč, ktorým bolo možné otvoriť a naštartovať odcudzené vozidlo Audi a taktiež tam bolo označené miesto, kde sa vozidlo nachádza. Vozidlo bolo zaparkované v zákaze vjazdu na vlakovej stanici v Devínskej Novej Vsi. Fungoval kľúč, ktorý bol za stieračom vozidla. Vozidlo nejavilo žiadne známky poškodenia, ale bolo posypané nejakým korením a postriekané nejakým olejom. V batožinovom priestore našiel svoju peňaženku aj s celým jej obsahom a následne išiel s vozidlom rovno na policajnú stanicu nahlásiť, že vozidlo našiel. Vozidlo bolo obhliadnuté a boli zaistené stopy. Najprv sa nechcel priznať, že za vrátenie vozidla zaplatil, ale neskôr uviedol všetky skutočnosti tak, ako sa stali. Predmetné vozidlo používal iba on a jeho manželka, výnimočne niektorý z jeho kolegov. Štyri mesiace pred krádežou bolo vozidlo servisované z dôvodu škodovej udalosti a tiež tri týždne pred krádežou v Porsche Inter Auto. Poškodený obžalovaného nepozná. Odkaz, ktorý našiel za stieračom polícii poškodený neodovzdal. Škodu si poškodený neuplatňuje.

Svedok poškodený V. H. (skutok 2) vypovedal, že v čase krádeže bolo vozidlo 3 mesiace staré. Na kamerovom zázname suseda zistil, že k vozidlu prišli dve osoby, jedna išla k autu a druhá k vchodu. Potom tá prvá nasadla do vozidla a odišla. Druhá osoba nasadla do vozidla, ktorým prišli. Poškodený nemá podozrenie na nikoho. Vozidlo bolo nájdené asi po týždni, nevyvíjal žiadnu aktivitu na jeho hľadanie, okrem oznámenia na polícii. Jeho nikto nekontaktoval. Vozidlo kúpil ako nové - predvázacie. Vozidlo od kúpi vyčistil asi dva krát.

Z prečítanej výpovede svedkyne S. V., sú zrejme okolnosti uplatnenia a náhrady škôd poisťovňou P. - B. poisťovňa.

Zo znaleckých posudkov Kriminalisticko- expertízneho ústavu PZ SR a informácie o zhode mimo iné vyplýva, že vo vozidlách bola zistená aj DNA Q. W. v oboch vozidlách.

V odvolacom konaní znalec mjr. Mgr. P. E., PhD. uviedol, že trvá na podanom znaleckom posudku a upresnil, že v danom prípade im boli predložené dve biologické stopy a jedna vecná stopa (pozn. stopy nájdené vo vozidle AUDI Q5). V prípade biologickej stopy išlo o dotykovú stopu zaistenú na vatovú tyčinku. Nedá sa však povedať o aký konkrétny materiál išlo, ale išlo o zmiešaný DNA profil. Z odobratej vzorky sa zisťuje, či tam je prítomnosť krvi, nezisťuje sa bližšie o aký materiál ide, teoreticky by mohlo

ísť o epitely pokožky, sliny, stopy potu. Znalec doplnil, že zmiešaný DNA profil je biologický materiál, v ktorom sú DNA znaky viac ako jednej osoby. V tomto prípade išlo o zmiešaný DNA profil viac ako jednej osoby, pričom minimálne jedna osoba bola mužského pohlavia. Osoba poškodeného bola vylúčená ako pôvodca zaistenej stopy. Pri porovnávaní DNA profilu zistili zhodu s vecou, ktorá bola vedená v Nových Zámkoch a je špecifikovaná v znaleckom posudku. Znalec tiež uviedol, že v teoretickej rovine je možný aj sekundárny prenos spomínaných biologických stôp, avšak toto nebolo predmetom znaleckého posudku. Sekundárny prenos znamená, že pôvodný materiál sa nejakým spôsobom dostane na iné miesto. Nedá sa zistiť, v akom čase sa biologická stopa dostala na vec, z ktorej bola zaistená. Teoreticky je každá biologická stopa prenosná.

V odvolacom konaní mjr. Mgr. T. A. na verejnom zasadnutí uviedol, že trvá na podanom znaleckom posudku (pozn. stopy nájdené vo vozidle Toyota Land Cruiser 150) a upresnil, že pri biologických stopách nerobia orientačné a špecifické skúšky na krv, sliny a spermu, pretože by to znížilo výťažnosť samotnej analýzy. Preto v znaleckom posudku označil predložený biologický materiál za nešpecifikovaný. To, že ide o stopu ľudského pôvodu zistia z výsledku DNA analýzy. V tomto prípade išlo o zmiešanú biologickú stopu a dalo sa zistiť, že tam bol DNA profil určite dvoch osôb, ale nie už troch. Išlo o stopu označenú ako č. 3, tak majoritná časť vyšla nezhodná s poškodeným, zvyšok bol s poškodeným zhodný. DNA profil majoritnej časti bol vložený do databázy DNA bez zhody. Ani znalec A. nevyklúčil sekundárny prenos stôp, avšak dodal, že to nebolo predmetom ich skúmania.

Z takto vykonaného dokazovania je zjavné, že prokurátor vyvodzuje vinu obžalovaného zo spáchania stíhaných trestných činov z nálezu DNA obžalovaného v motorových vozidlách.

Pokiaľ ide o záver súdu prvého stupňa o nezákonnosti odobratia vzorky DNA Q. W., čo podľa názoru súdu prvého stupňa činí použitie tohto získaného dôkazu právne nutilným a nepoužiteľným nielen v prejednávanej veci, ale aj v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 46T/118/2017, a zároveň činí preukazovanie stôp DNA Q. W. v autách uvedených v obžalobe za právne nepoužiteľné, teda neexistujúce, tak s tým záverom nie je možné súhlasiť. Otázka zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní pri získaní vzorky biologického materiálu od obžalovaného Q. W., bola posudzovaná v uznesení Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/52/2020, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/118/2017, a v ktorom krajský súd explicitne vyjadril svoj právny názor, že postup orgánov činných v trestnom konaní nebolo možné považovať za nezákonný a na jeho základe následne získané dôkazy za nepoužiteľné, pričom krajský súd v predmetnom uznesení odôvodnil svoje právne závery a odvolací súd v podrobnostiach na ne odkazuje bez potreby ich opätovne duplikovať.

Odvolací súd na základe uvedeného v tejto časti uzatvára, že pri získaní porovnávacích vzoriek biologického materiálu od obžalovaného neboli zistené žiadne porušenia zákonných povinností vyšetrovateľa, a preto nemohlo dôjsť k nezákonnosti dôkazu, ktorý bol takto získaný. Procesný postup bol v súlade so zákonom, a preto tento dôkaz je zákonným a použiteľným dôkazom.

Odvolací súd však poukazuje na to, že i napriek tomu, že Trestný poriadok výslovne neobsahuje žiadne kritériá delenia dôkazov, či ich dôkaznej hodnoty, teória trestného práva procesného ako aj súdna prax už dlhodobo vychádzajú z toho, že podľa pomeru k záveru, ktorý súd z vykonaných dôkazov vyvodzuje, sa dôkazy delia na priame a nepriame. Za priamy dôkaz sa považuje taký dôkaz, ktorý priamo potvrdzuje alebo vyvracia dokazovanú skutočnosť (napríklad výpoveď svedka, ktorý priamo pozoroval udalosť, o ktorej vypovedá). Za nepriamy dôkaz (tzv. indíciu) sa považuje taký dôkaz, ktorý poukazuje na inú skutočnosť, teda nie priamo na tú, ktorá je predmetom dôkazu, ale z tejto skutočnosti si môže orgán činný v trestnom konaní alebo súd urobiť záver o existencii alebo neexistencii dokazovanej skutočnosti. Nepriame dôkazy pritom pôsobia ako podporné dôkazy vo vzťahu k priamym dôkazom.

Ak aplikujeme uvedené delenie dôkazov na posudzovanú trestnú vec tak zistíme, že v prejednávanej trestnej veci nebol produkovaný žiadny priamy usvedčujúci dôkaz, t. j. taký dôkaz, ktorý by priamo spájal obžalovaného so spáchaním trestnej činnosti uvedenej v obžalobe.

Obžalovaný poprel spáchanie stíhanej trestnej činnosti, vypovedal, že nič neodcudzil, nemá vedomosť, že niekedy sedel v odcudzených vozidlách, nevie ako sa tam mohla dostať jeho DNA. Poškodení K., ani H. nevedeli k páchatelovi trestného činu nič uviesť. Pokiaľ ide o DNA obžalovaného, ktorá bola nájdená

v predmetných motorových vozidlách, tak odvolací súd sa nestotožňuje s názorom prokurátora, že tento dôkaz, sám osebe, priamo preukazuje, že obžalovaný bol na mieste činu v čase spáchania trestného činu a už vôbec nie, že by preukazoval spáchanie žalovanej trestnej činnosti obžalovaným.

Dokazovanie nepriamymi dôkazmi je totiž náročnejšie ako dokazovanie dôkazmi priamymi. Je to dôsledok samotnej povahy nepriamych dôkazov, t. j. ich nepriameho vzťahu k dokazovanej skutočnosti. Nemenej zložitá a ťažká je tiež zisťovanie súvislosti nepriameho dôkazu so skutočnosťou hlavnou. Jediný nepriamy dôkaz sám o sebe nestačí na dôkaz hlavnej skutočnosti; tú môže preukázať len v spojení s inými, spravidla priamymi dôkazmi. Pri nedostatku priamych dôkazov prax požaduje väčšie množstvo týchto nepriamych dôkazov tak, aby tvorili ucelenú „reťaz“, t. j. bez medzier, ktorá potom sama o sebe nevyžaduje priamy dôkaz. Význam nepriameho dôkazu je však spravidla určený jeho miestom v rade iných nepriamych a priamych dôkazov, jeho spojitosťou a vzťahom k týmto dôkazom.

Nález DNA obžalovaného v odcudzených vozidlách je s ohľadom na miesto, kde bola DNA obžalovaného nájdená, síce vo vzťahu k odcudzeným motorovým vozidlám, avšak vypovedá maximálne o tom, že obžalovaný sa v odcudzených vozidle nachádzal, resp. s nimi prišiel do styku, ale neznamená to, že spáchal trestné činy, pre ktoré je stíhaný a ktoré s uvedenými motorovými vozidlami súvisia. Alebo povedané inak, to, že sa obžalovaný pravdepodobne nachádzal v odcudzených motorových vozidlách neznamená automaticky to, že ich aj odcudzil. Nájdená stopa DNA teda nedokazuje, že to nutne musel byť obžalovaný, ktorý vozidlá odcudzil alebo ktorý bol vedome pri ich odcudzovaní. Je teda možné aj to, že sa do blízkosti týchto vozidiel dostal až potom ako boli odcudzené inou osobou, pričom o ich odcudzení ani nemusel vedieť.

Okrem toho obaja znalci na verejnom zasadnutí uviedli, že v prípade nájdených biologických stôp v motorových vozidlách išlo o zmiešané biologické stopy, pričom nemožno vylúčiť sekundárny prenos takýchto stôp, a že nie je možné zistiť, v akom čase sa biologická stopa dostala do predmetných vozidiel. Preto založiť výrok o vine obžalovaného len na takomto vzdialenom nepriamom dôkaze je neprijateľné a nemožné.

Pokiaľ prokurátor v odvolaní vyvodzoval výrok o vine obžalovaného aj z toho, že obžalovaný bol odsúdený za skutok, ktorý spáchal dňa 13.03.201 s porovnateľným modus operandi, a že podľa informácií v rámci operatívno - pátracej činnosti bolo zistené a zdokumentované aj od iných príslušníkov PZ zaoberajúcimi sa krádežami motorových vozidiel, tak odvolací súd konštatuje, že táto skutočnosť nijakým spôsobom nedokazuje a ani nemôže dokazovať spáchanie stíhaného trestného činu obžalovaným. Trestnú minulosť obžalovaného preto nemožno považovať ani za nepriamy dôkaz, nakoľko sa vôbec netýka skutkových okolností, ale a len osoby obžalovaného. Z trestnej minulosti obžalovaného nie je možné vyvodzovať žiadne závery k stíhanej trestnej činnosti a už vôbec nie je možné v dokazovaní vychádzať z akéhosi predpokladu, že ak bol niekto v minulosti súdne trestaný celkom určite sa dopustil aj ďalšej trestnej činnosti. Dokazovanie v trestnom konaní, či nedostatok usvedčujúcich dôkazov nie je možné nahrádzať len formálnym konštatovaním o odsúdení obžalovaného z minulosti a už vôbec nie výsledkami operatívno - pátracej činnosti.

Odvolací súd uzatvára, že jeden nepriamy dôkaz nestačí k preukázaniu dokazovanej skutočnosti. K tomu by muselo byť k dispozícii viacero nepriamych dôkazov, nakoľko nepriamy dôkaz má svoju hodnotu len v spojení s inými dôkazmi. Nepriame dôkazy na preukázanie viny obžalovaného musia tvoriť vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba navzájom dopĺňajúcich nepriamych dôkazov, ktoré vcelku zhodne a spoľahlivo dokazujú určitú skutočnosť a ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich je možné vyvodiť len jeden jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru (napríklad R 38/1968 - IV, R 38/1970 - I.). Nepriame dôkazy vedúce k dôvodnému podozreniu voči obžalovanému, ktoré však nevylučujú reálnu možnosť, že páchatelom trestného činu mohla byť aj iná osoba, nie sú dostatočným podkladom pre uznanie viny obžalovaného (R 38/1970 - I.).

Na základe uvedených skutočností odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky prokurátora sú neopodstatnené, pretože nájdená DNA obžalovaného v odcudzených vozidlách nepostačuje na odstránenie všetkých pochybností o vine obžalovaného.

Obhajoba obžalovaného vyvrátená nebola, pretože neexistuje žiaden vierohodný priamy dôkaz ani ucelená reťaz nepriamych dôkazov, z ktorých by bolo možné nad akúkoľvek pochybnosť vyvodiť, že

obžalovaný spáchal skutky, pre ktoré bol postavený pred súd. Základné zásady trestného konania vyžadujú, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine (aj treste) o jednoznačne zistené fakty. Tam, kde nemožno bezpečne určiť, ktorá z verzií skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voliť takú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, a ak zostanú po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, je nutné rozhodnúť v prospech obžalovaného a oslobodiť ho spod obžaloby.

Aj odvolací súd preto dospel k záveru, že nebolo preukázané, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, spáchal obžalovaný Q. W., preto výrok o oslobodení spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku odvolací súd považuje za správny a zákonný.

Pokiaľ prokurátor v odvolaní namieta, že bol obžalovaný oslobodený na základe nesprávne použitého ustanovenia Trestného poriadku, teda podľa § 285 písm. a), odvolací súd uvádza, že zo zápisnice o hlavom pojednávaní zo dňa 23.06.2021 vyplýva, že rozsudok bol vyhlásený tak, že súd obžalovaného Q. W. spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr. por. V písomne vyhotovenom rozsudku, zrejme nedopatrením, bolo nesprávne uvedené ustanovenie § 285 písm. a) Tr. por., čo súd prvého stupňa napravil procesne predpísaným spôsobom, t. j. vydaním opravného uznesenia v zmysle § 174 ods. 1 Tr. por. Súd prvého stupňa teda vzniknutý nesúlady medzi znením výroku rozsudku tak, ako bol vyhlásený a jeho písomným vyhotovením odstránil, preto aj táto odvolacia námietka prokurátora je neopodstatnená.

V súlade so zákonom je aj výrok súdu prvého stupňa o odkázaní poškodených s nárokom na náhradu škody na civilný proces, nakoľko podľa § 288 ods. 3 Tr. por. tak musí súd urobiť obligatórne, ak obžalovaného oslobodí spod obžaloby.

Odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.